

Posudek na bakalářskou práci Jiřího Kúra *Konzervativní odpor k liberální demokracii. Carl Schmitt a Ernst Jünger.*

Formální stránka práce.

Předložená práce má 50 stran. Její text je členěn na 5 kapitol (včetně úvodu a závěru), které jsou dále členěny na podkapitoly. Text je psán srozumitelným a čtivým jazykem, byť autorovi občas unikne nějaký překlep. Hůře se však autorovi vedlo v otázce citování. Citační styl je nejasný a doprovází jej několik problémů. Uvedme některé z nich: citační styl se neshoduje s citačními styly, které jsou doporučeny studentům Úpol na webových stránkách katedry, způsob vytváření zkratk v poznámkách pod čarou je matoucí a někdy sám v sobě zahrnuje poznámku pod čarou (např. poznámka 11 na straně 11), autor místy uvádí názvy děl kurzívou (seznam literatury) ale v poznámkách pod čarou již nikoli atd.

Obsahová stránka práce.

V úvodu práce autor definuje její cíle takto: „Cílem této práce je poukázat na ty prvky liberálně demokratického zřízení Výmarské republiky, které byly podrobeny kritice z řad členů německého poválečného mladokonzervativního hnutí. Práce samozřejmě nemůže aspirovat na prozkoumání takto široce vymezeného tématu v celém jeho rozsahu, proto bude zaměřena pozornost především na kritiku liberálně demokratických pozic, jež vychází z děl Carla Schmitta a Ernsta Jüngerera, v časovém vymezení doby existence výmarského státu, tj. mezi lety 1919-1933.“ (s. 7-8)

Tomuto cíli je podřízena i struktura práce. V první kapitole autor vysvětluje koncept konzervativní revoluce a provádí typologii jeho jednotlivých proudů. Zbylé dvě kapitoly jsou věnovány výkladu tezí dvou významných německých teoretiků Ernsta Jüngerera a Carla Schmitta. Ve svém výkladu autor prokázal, že Schmittovým a Jüngerovým tezím dostatečně porozuměl a že je schopen je srozumitelně vyložit.

Přesto se domnívám, že je nutné si při hodnocení práce položit několik otázek. Výklad Schmittových a Jüngerových tezí je sice víceméně správný, autor je však vždy vykládá s jakousi stručností a nekomplikovaností, která jednak filozofa dráždí, jednak neumožňuje vidět je v jejich hloubce. Autor může samozřejmě namítnout, že jeho práce není filozofická a že spíše spadá do oblasti studia dějin idejí, ale zde potom chybí jakákoli strategická rozvaha, jak přistupovat k jednotlivým textům a kontextům jejich vzniku. V neposlední řadě považuji závěr práce (s. 45 – 46), který slibuje být srovnáním Schmittova a Jüngerova přístupu (nejenom) k liberální demokracii za příliš stručný.

I přes uvedené nedostatky navrhuji práci k obhajobě a doporučuji ji ohodnotit známkou **velmi dobře**.

V Praze 10. srpna 2014

Mgr. Jan Bíba, Ph.D.